

Тетяна ШЕВЧУК[©]
кандидат
юридичних наук

Андрій СОБАКАРЬ[©]
доктор юридичних
наук, професор

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ АТМОСФЕРНОГО ПОВІТРЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИМИ ЗАСОБАМИ ПРОФІЛАКТИЧНОГО ХАРАКТЕРУ

У статті на основі аналізу чинного законодавства, наявних наукових, публіцистичних та методичних джерел, у тому числі зарубіжного досвіду, визначено поняття, з'ясовано сутність і значення адміністративно-правових засобів забезпечення безпеки атмосферного повітря профілактичного характеру. Встановлено суть правової охорони атмосферного повітря, підкреслено значення адміністративно-правової профілактики як засобу правового убезпечення атмосферного повітря, що дозволяє забезпечити проведення у життя перспективних напрямів охорони довкілля та сприятливий стан навколишнього природного середовища.

Ключові слова: *атмосферне повітря, безпека атмосферного повітря, адміністративно-правовий засіб, правова охорона, адміністративно-правова охорона, адміністративно-правова профілактика.*

Постановка проблеми. У сучасних умовах характер і масштаби помітно зростаючого негативного антропогенного впливу на навколишнє середовище викликає обґрунтоване занепокоєння серйозних наслідків для природних екосистем. Зважена екологічна політика будь-якої держави має забезпечувати надійну профілактику, що сприяла б недопущенню скоєнню екологічних правопорушень та зниженню до мінімуму можливої шкоди природі від усіх видів діяльності людини.

Не випадково, сучасний принцип ефективної природоохоронної політики будь-якої країни полягає у запобіганні забрудненню в джерелах його утворення, а не в усуненні наслідків. Ефекти впливу на навколишнє середовище потрібно враховувати, починаючи з самої ранньої стадії процесу планування та прийняття рішень.

Пов'язане це з тим, що екологічна ситуація в Україні, незважаючи на вжиті органами державної влади заходи, залишається напруженою. Особливу занепокоєність викликає рівень забруднення атмосферного повітря. Незважаючи на помітну останніми роками тенденцію до зниження рівня шкідливих викидів до атмосфери, правоохоронними та природоохоронними державними відомствами щорічно фіксується зростання порушень екологічного законодавства, у тому числі законодавства з питань охорони атмосферного повітря. Перше місце у забезпеченні безпеки атмосферного повітря посідає екологічна профілактика. Останнє, як захід насамперед адміністративно-правового характеру – соціально спрямований діяльністю держави, її органів та посадових осіб, громадських об'єднань та окремих громадян, що полягає у здійсненні заходів, спрямованих на виявлення причин та умов скоєння адміністративних екологічних правопорушень, ліквідації факторів, що сприяють формуванню антигромадської поведінки у сфері природокористування. Її спрямованість виражається у спробі ліквідувати адміністративну деліктність як соціальне явище.

© Т. Шевчук, 2021

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-2358-1667>

dduvs.vuz@gmail.com

© А. Собакарь, 2021

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-7618-0031>

aasobakar77@ukr.net

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми Важливі аспекти адміністративно-правового забезпечення безпеки атмосферного повітря досліджувалися багатьма відомими правниками. Не є фрагментарними вітчизняні наукові дослідження, і в цьому аспекті слід віддати належне науковим працям вчених радянського періоду (монографії М. Малишка «Державний контроль за охороною атмосферного повітря» (1982) і М. Бринчука «Правова охорона атмосферного повітря» (1985) і сучасності (дисертації О. Ільїної «Організаційно-правові заходи охорони озонного шару в Україні» (2004), С. Ворушило «Адміністративно-правова охорона атмосферного повітря» (2011)), що, маючи беззаперечний науковий інтерес, підготовлені в дещо інших правових реаліях. Воночас проблематика застосування необхідного набору адміністративно-правових засобів, насамперед превентивно-профілактичного характеру, комплексно не досліджувалась. Переважна більшість учених у своїх доробках або висвітлюють її фрагментарно, або не торкаються зовсім.

Метою статті є визначення на основі аналізу чинного законодавства наявних наукових, публіцистичних та методичних джерел, у тому числі закордонного досвіду, сутності та значення адміністративно-правових засобів забезпечення безпеки атмосферного повітря превентивно-профілактичного характеру.

Виклад основного матеріалу. Екологічна профілактика містить заходи, що спрямовані виключно на усунення чи нейтралізацію деліктогенних факторів, виправлення та виконання осіб, які вже скоїли адміністративні проступки або можуть їх вчинити. Спеціальні заходи екологічної профілактики адміністративних проступків здійснюються державними органами, громадськими організаціями та окремими громадянами. Вони відрізняються від загальносоціальних своєю спрямованістю на боротьбу з адміністративними проступками, а загальносоціальні заходи здійснюються незалежно від деліктогенних факторів (хоча з їх урахуванням). Водночас зазначені загальносоціальні та спеціальні заходи взаємопов'язані та взаємозумовлені. Загальносоціальні заходи створюють відповідні економічні, ідеологічні та організаційні умови для застосування спеціальних заходів екологічної профілактики. Масштаб застосування заходів спеціальної профілактики адміністративних проступків менше чим загальносоціальних заходів, але в окремих випадках він може набути великих розмірів (у межах якої-небудь ланки, або щодо окремих груп суб'єктів природокористування).

Водночас наразі у питаннях екологічної профілактики простежуються певні негативні соціальні зміни, серед яких:

а) поява нових відносин між громадськими структурами та приватними суб'єктами природокористування, у межах яких публічне право хоча і зберігає своє провідне значення, але в багатьох сферах витісняється контрактним правом, а відтак, послаблюються традиційні методи екологічного контролю;

б) значне розширення кола суб'єктів природокористування, до того ж, змінилася їх мотивація;

в) іншою стала суспільна екологічна свідомість як наслідок змін системи соціального та економічного управління в широкому сенсі слова; багатьма періодичними джерелами фіксується байдужість законодавчих і виконавчих органів до проблем профілактики, зростання корупції та пов'язане з нею падіння соціальної дисципліни.

Розв'язання названих і багатьох інших проблем екологічної профілактики, у тому числі й в атмосферно-охоронній сфері, вбачається на сьогодні нагальним завданням. І це не випадково, адже основною особливістю природоохоронної діяльності, що визначається потребами науково-технічної революції, є визначальна роль профілактики у попередженні шкідливого впливу на природу, оскільки вона надає можливість кардинального розв'язання завдань охорони природи. Це, відповідно, зумовлено рядом чинників: профілактика запобігає настанню негативних незворотних процесів природи, вона є вигідною в економічному сенсі, екологічно ефективною. Задачі запобігання порушенням норм, правил і стандартів у сфері охорони довкілля надзвичайно складні, вони вимагають для свого розв'язання значних зусиль, і, перш за все, удосконалення державно-правових форм і методів використання наукових досягнень у природоохоронних цілях, реальних і оптимальних з точки зору сучасного рівня розвитку суспільного виробництва.

Для забезпечення природоохоронної функції, передусім, необхідним є комплекс заходів у сфері публічного адміністрування сферою охорони довкілля, ефективність якого багато в чому залежить від реалізації принципу пріоритету екологічних цілей

охорони природи, що передбачає здійснення усіх видів управлінського впливу під кутом зору охорони природи. Переважно, під час розв'язання природоохоронних задач має використовуватися метод профілактики, що забезпечує проведення у життя перспективних напрямів охорони довкілля та сприятливий стан навколишнього природного середовища для нинішнього та майбутнього покоління. Досягнення таких цілей в комплексі залежить від ефективної реалізації заходів щодо подальшого екологічного планування, прогнозування, екологічного інформування та екологічного виховання, посилення ролі громадськості у цьому процесі тощо.

Забезпеченню безпеки атмосферного повітря адміністративно-правовими засобами превентивно-профілактичного характеру має передувати чітке окреслення схем охорони природи, необхідних для максимального врахування нормативів якості повітря під час розміщення міст, підприємств, виробничо-господарських об'єктів, складання необхідної екологічно важливої інформації.

У даному випадку мова йде про екологічне планування, значення якого в сучасних умовах екологічної кризи має постійно зростати. Саме екологічне планування природокористуванням та природоохоронною діяльністю має забезпечити розширене відновлення природних ресурсів, ефективність використання окремих видів природних ресурсів, збереження навколишнього середовища. Досить слушно висловився з цього приводу відомий вчений-еколог Н. Реймерс: «Екологічне планування та прогнозування – багаторівневе визначення системно-оптимальної тактики та стратегії взаємовідносин між соціально-економічним розвитком суспільства та природними ресурсами, яке передбачає збереження або створення доцільної глобальної або регіональної соціоекологічної та природно-антропогенної біогеоцентричної рівноваги. Воно включає в себе одночасне управління як суспільством, так і природою з врахуванням динамічного характеру всієї соціоекологічної системи» [1, с. 120].

Саме екологічне планування дає змогу реалізувати найважливіші завдання державної екологічної політики, сформулювати основні напрями природоохоронної діяльності, зосередити сили та матеріальні ресурси для вирішення найскладніших та найактуальніших природоохоронних проблем, послідовно здійснювати комплекс заходів з раціонального природокористування та охорони довкілля.

Окремою формою такого виду еколого-профілактичних заходів убезпечення атмосферного повітря можна вважати і встановлення санітарно-захисних зон. Застосування такого запобіжного заходу здійснюється з метою забезпечення оптимальних умов життєдіяльності людини в районах житлової забудови, масового відпочинку та оздоровлення населення при визначенні місць розміщення нових, реконструкції діючих підприємств та інших об'єктів, що впливають або можуть впливати на стан атмосферного повітря [2].

Відповідно до ст. 24 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища», об'єкти, що шкідливо впливають або можуть вплинути на стан навколишнього природного середовища, види та кількість шкідливих речовин, що потрапляють у навколишнє природне середовище, види й розміри шкідливих фізичних та біологічних впливів на нього підлягають державному обліку. Екологічний облік є засобом адміністративно-профілактичної діяльності у сфері охорони атмосферного повітря. Зокрема, підприємства, установи та організації, у тому числі в атмосферноохоронній галузі, повинні проводити первинний облік і безоплатно подавати відповідну інформацію органам, що ведуть державний облік у цій галузі [3].

Відповідно до ст. 25 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» одним із видів інформації щодо стану навколишнього природного середовища, яка повинна обов'язково подаватися спеціальним органам державної влади, є інформація стосовно джерел, чинників, матеріалів, речовин, продукції, енергії, фізичних чинників (шуму, вібрації, електромагнітного випромінювання), що впливають або можуть вплинути на стан навколишнього природного середовища та здоров'я людей. Такий вид інформації стосується й екологічно небезпечної діяльності на транспорті [4].

Водночас майже за всі роки незалежності України надання широким верствам населення та зацікавленим особам необхідної та об'єктивної екологічної інформації було значною проблемою. Така можливість існувала завжди – але лише на папері. До реформи державної системи моніторингу довкілля, цей моніторинг здійснювався 11 різними державними агентствами та установами, чії обов'язки часто перетинались і в результаті не виконувались ніким. Та найгірше було з доступом до існуючих даних: всі

ці установи, що регулярно проводили заміри стану повітря, вод, ґрунтів тощо, ніде ці дані не оприлюднювали. Мешканцям умовного селища доводилося писати офіційні запити на адреси тих самих держустанов, де вони стикалися з усіма проявами української бюрократії. Фактично, ці дані існували та не існували водночас, адже реальної можливості скористатися ними майже не було.

Лише з прийняттям Закону України від 12 грудня 2019 року «Про засади моніторингу, звітності та верифікації викидів парникових газів» було визначено правові та організаційні засади моніторингу, звітності та верифікації викидів парникових газів, спрямовані на виконання зобов'язань України за міжнародними договорами, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, зокрема, Угодою щодо асоціації між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії й їхніми державами-членами, з іншої, а також стосовно виконання вимог Рамкової конвенції Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату та Паризької угоди [5].

Хоча екологічний моніторинг, першочергово, є засобом контрольно-наглядного характеру, йому також притаманний превентивно-профілактичний зміст. Моніторинг розглядається як система регулярних тривалих спостережень у просторі та часі, що надає об'єктивну інформацію щодо стану навколишнього середовища з метою оцінки минулого, нинішнього та прогнозу у майбутньому параметрів довкілля, маючих значення для людини [6].

Невід'ємними адміністративно-профілактичними засобами забезпечення безпеки атмосферного повітря є державна санітарно-епідеміологічна експертиза та оцінка впливу на довкілля. Зокрема, згідно статті 25 Закону України «Про охорону атмосферного повітря» «для визначення безпеки для здоров'я людини та екологічної безпеки під час проектування, розміщення, будівництва нових і реконструкції діючих підприємств та інших об'єктів проводяться оцінка впливу на довкілля та державна санітарно-гігієнічна експертиза в порядку, визначеному законодавством».

Другий профілактичний засіб є видом професійної діяльності органів, установ і закладів Державної служби України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів, що полягає у комплексному вивченні об'єктів експертизи з метою виявлення можливих небезпечних факторів у цих об'єктах, встановленні відповідності об'єктів експертизи вимогам санітарного законодавства, а у разі відсутності відповідних санітарних норм – в обґрунтуванні медичних вимог щодо безпеки об'єкта для здоров'я та життя людини. У зв'язку зі змінами до Закону України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» у 2011 році, із об'єктів, що підлягають державній санітарно-епідеміологічній експертизі виключено проекти будівництва [7]. На сьогодні об'єктами державної санітарно-епідеміологічної експертизи є будь-яка діяльність, технологія, продукція та сировина, проекти нормативних документів, реалізація (функціонування, використання) яких може шкідливо вплинути на здоров'я людини, а також діючі об'єкти та чинні нормативні документи у випадках, коли їх шкідливий вплив встановлено в процесі функціонування (використання), а також у разі закінчення встановленого терміну дії висновку державної санітарно-епідеміологічної експертизи. Таким чином, лише в процесі функціонування об'єкта, що забруднює повітря, може проводитися оцінка впливу виробничої діяльності на предмет безпеки для здоров'я людини та відповідності санітарним нормам і стандартам у формі санітарно-епідеміологічної експертизи. Висновки такої експертизи, як і висновки оцінки впливу на довкілля, є обов'язковими для виконання власником об'єкта експертизи.

Наступним засобом профілактичної спрямованості слід розглядати оцінку впливу на довкілля, що у 2017 році прийшла на зміну застосовуваній тривалий час екологічної експертизи як виду науково-практичної діяльності уповноважених державних органів, еколого-експертних формувань та об'єднань громадян [8].

Заміною екологічної експертизи став новий профілактичний засіб – оцінка впливу на довкілля, що визначається як процедура, що передбачає: 1) підготовку суб'єктом господарювання звіту з оцінки впливу на довкілля відповідно до статей 5, 6 та 14 Закону України «Про оцінку впливу на довкілля»; 2) проведення громадського обговорення відповідно до статей 7, 8 та 14 Закону України «Про оцінку впливу на довкілля»; 3) аналіз уповноваженим органом відповідно до статті 9 Закону України «Про оцінку впливу на довкілля» інформації, наданої у звіті з оцінки впливу на довкілля, будь-якої додаткової інформації, що надається суб'єктом господарювання, а також інформації,

отриманої від громадськості під час громадського обговорення, під час здійснення процедури оцінки транскордонного впливу, іншої інформації; 4) надання уповноваженим органом мотивованого висновку з оцінки впливу на довкілля, що враховує результати аналізу, передбаченого пунктом 3 частини 9 Закону України «Про оцінку впливу на довкілля»; 5) врахування висновку з оцінки впливу на довкілля у рішенні щодо провадження планованої діяльності відповідно до статті 11 Закону України «Про оцінку впливу на довкілля» [9].

Ще одним адміністративно-правовим засобом превентивно-профілактичного спрямування забезпечення безпеки атмосферного повітря вважаємо екологічний аудит. Лише з прийняттям 24 червня 2004 р. Закону України «Про екологічний аудит» [10] було розпочато новий етап у сфері сприяння реалізації громадянами права на безпечне для життя та здоров'я навколишнє середовище.

Висновки. Таким чином, у наш час можна констатувати, що стан екологічної профілактики не є оптимальним. Саме в цій сфері (мова не йде про інші системи регулювання взаємодії природи і суспільства) спостерігається дефіцит правового регулювання, організації, ресурсів, соціальної підтримки та низки інших джерел її здійснення. До того ж, не можна не відзначити, що дефіцит екологічної профілактики тією чи іншою мірою характерний практично для всіх країн світу, хоча інтенсивність протизаконного впливу на навколишнє середовище, безсумнівно, у них відрізняється. Напрямки вирішення цієї проблеми визначаються станом екологічної профілактики. Природно, аналіз шляхів і напрямків її розвитку вкрай складний і вимагає проведення теоретичних і практично орієнтованих досліджень, що включатимуть оцінку та освоєння накопиченого досвіду. Однак, за всієї значущості та складності вирішення окремих питань у першу чергу належним є виділення основних напрямків розвитку екологічної профілактики як феномена цілісного і, водночас, різноманітного, що базується на єдиній соціальній і правовій основі, що має відповідні ресурси і ефективно їх використовує.

З урахуванням зарубіжного досвіду здається доцільним ввести до чинного законодавства правила щодо складання уповноваженими органами зведених розрахунків сукупного негативного впливу на навколишнє середовище стаціонарних і розсіяних джерел для оцінки та обмеження негативного впливу на атмосферне повітря в містах і на водні об'єкти (їх частини) по окремим найбільш поширеним або небезпечним забруднюючих речовин. Для цього слід:

1) ввести до законодавства поняття «розсіяні джерела негативного впливу на навколишнє середовище»;

2) визначити території (акваторії), щодо яких будуть складатися зведені розрахунки сукупного негативного впливу на навколишнє середовище;

3) встановити порядок складання зведених розрахунків і визначення цільових показників зниження негативного впливу на атмосферне повітря, водні об'єкти, що мають бути досягнуті до певного терміну;

4) визначити перелік обмежувальних заходів, що можуть вводитися стосовно розсіяних джерел для досягнення цільових показників зниження негативного впливу на навколишнє середовище, передбачених зведеними розрахунками;

5) ввести до законодавства поняття «квоти на викиди забруднюючих речовин», передбачивши їх закріплення за діючими стаціонарними джерелами впливу на навколишнє середовище в обсягах нормативів допустимих викидів, скидів забруднюючих речовин, у тому числі технологічних;

6) надати суб'єктам господарської діяльності право переуступати частини закріплених за ними квот на викиди і / або скиди певних забруднюючих речовин іншим особам, у тому числі з приводу створенням цими особами нових стаціонарних джерел впливу на навколишнє середовище в межах території (акваторії), для якої складено зведених розрахунок;

7) передбачити заходи щодо обмеження негативного впливу на навколишнє середовище від розсіяних джерел, у тому числі під час виникнення надзвичайних ситуацій природного або техногенного характеру.

Список використаних джерел

1. Іванюк Д.П., Шульга І.В. Управління природоохоронною діяльністю : навч. посібник. Київ : Алерта, 2007. 368 с.

2. Про охорону атмосферного повітря: Закон України від 16.10.1992. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2707-12#Text>.

3. Про охорону навколишнього природного середовища : Закон України від 25.06.1991. *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 41. Ст. 546.
4. Краснова Ю. А. Правові аспекти екологічно небезпечної діяльності на транспорті у системі глобального екологічного убезпечення. URL: https://nv.ntu.edu.ua/Archive/2006/16_8/126_Krasnova_16_8.pdf
5. Про засади моніторингу, звітності та верифікації викидів парникових газів : Закон України від 12.12.2019. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 22. Ст. 150.
6. Програма ЮНЕСКО «Человек и биосфера». Найроби, 1974. 24 с.
7. Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення : Закон України від 24.02.1994. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 27. Ст. 218.
8. Про екологічну експертизу : Закон України від 09.02.1995. *Відомості Верховної Ради України*. 1995. № 8. Ст. 54.
9. Про оцінку впливу на довкілля : Закон України від 23.05.2017. *Відомості Верховної Ради*. 2017. № 29. Ст. 315.
10. Про екологічний аудит : Закон України від 24 червня 2004 року. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 45. Ст. 500.

Надійшла до редакції 07.11.2021

References

1. Ivanyuk, D. P., Shul'ha, I. V. (2007). *Upravlinnya pryrodookhoronnoyu diyal'nisty* [Environmental management] : navch. posibnyk. Kyiv : Alerta. 368 p. [in Ukr.].
2. Pro okhoronu atmosferoho povitrya [On air protection] : Zakon Ukrayiny vid 16.10.1992. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2707-12#Text>. [in Ukr.].
3. Pro okhoronu navkolyshn'oho pryrodnoho seredovyshcha [On environmental protection] : Zakon Ukrayiny vid 25.06.1991. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 1991, № 41, art. 546. [in Ukr.].
4. Krasnova, Yu. A. Pravovi aspekty ekolohichno nebezpechnoyi diyal'nosti na transporti u systemi hlobal'noho ekolohichnoho ubezpechennya [Legal aspects of environmentally hazardous activities in transport in the system of global environmental protection]. URL: https://nv.ntu.edu.ua/Archive/2006/16_8/126_Krasnova_16_8.pdf. [in Ukr.].
5. Pro zasady monitorynhu, zvitnosti ta veryfikatsiyi vykydiv parnykovykh haziv [On the principles of monitoring, reporting and verification of greenhouse gas emissions] : Zakon Ukrayiny vid 12.12.2019. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 2020, № 22, art. 150 [in Ukr.].
6. Prohramma YuNESKO «Chelovek i biosfera» [UNESCO Man and the Biosphere Program]. Nayrobi, 1974. 24 p. [in Russ.].
7. Pro zabezpechennya sanitarnoho ta epidemichnoho blahopoluchchya naseleennya [On ensuring the sanitary and epidemic well-being of the population] : Zakon Ukrayiny vid 24.02.1994. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 1994. № 27. St. 218. [in Ukr.].
8. Pro ekolohichnu ekspertyzu [on ecological expertise] : Zakon Ukrayiny vid 09.02.1995. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 1995, № 8, art. 54 [in Ukr.].
9. Pro otsinku vplyvu na dovkillya [On impact on environmental assessment] : Zakon Ukrayiny vid 23.05.2017. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 2017, № 29, art. 315. [in Ukr.].
10. Pro ekolohichnyy audyt [On ecological audit] : Zakon Ukrayiny vid 24.06.2004. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 2004, № 45, art. 500. [in Ukr.].

ABSTRACT

Tetyana Shevchuk, Andriy Sobakar. Ensuring air safety by administrative and legal means of preventive nature. The article, based on the analysis of current legislation, available scientific, journalistic and methodological sources, including foreign experience, defines the concept, clarifies the essence and importance of administrative and legal means of ensuring air safety of a preventive nature.

It has been established that the essence of legal protection of atmospheric air is to limit those anthropogenic impacts on atmospheric air that have negative consequences for humans and the environment. Carrying out protection of atmospheric air, the state in the person of the authorized nature protection bodies proceeds from a task to prevent harm to the person and environment in the course of interaction of a society and the atmosphere.

The importance of administrative and legal prevention as a means of legal protection of atmospheric air is emphasized, which allows to ensure the implementation of promising areas of environmental protection and a favorable state of the environment. Achieving such goals in the complex depends on the effective implementation of measures of environmental planning, forecasting, environmental information and environmental education, strengthening the role of the public in this process and so on.

The main directions of development of environmental prevention in the field of air protection have been identified, including: a) monitoring and control of environmental prevention activities by public authorities and society to differentiate preventive functions and determine the capabilities of the subjects of this activity, increase their status, etc.; b) improvement of information, legal and organizational support of the carried out ecological preventive activity; c) obtaining the necessary social support in the implementation of weather protection measures; d) establishing useful for the country international relations in this area.

Keywords: *atmospheric air, safety of atmospheric air, administrative-legal means, legal protection, administrative-legal protection, administrative-legal prevention.*